

EEN ONVERWACHTE ONTMOETING

een verhaal uit de Romeinse Tijd (100 jaar n.Chr.)

‘Wat is dat voor een vogel?’

Deddo wijst naar de wiegelende top van een hoge den, waar een grote vogel op zit. ‘Een havik, jongen’, is het antwoord. ‘Kijk daar!’ Deddo ziet alweer wat anders. Een wonderlijk gevormde jonge eikenboom. Die is vast opgegroeid uit een opbergplaats van eikels van een eekhoorn. De vader weet heel veel over de natuur. De zoon is vol interesse.

Hoe ver zijn ze nu van huis? Deddo heeft geen idee. Ze lopen al de hele ochtend in noordelijke richting en zijn al een flink eind van hun woning in de vallei vandaan. Zijn vader haast zich niet. Hij loopt doelgericht naar een plek die hem bekend is.

Deddo’s vader Abbo is kruidenzoeker. Vertrouwd met geneeskrachtige planten en bloemen, die hij verwerkt in dranken of droogt in de zon.

‘Waar gaan we heen?’, vraagt Deddo. ‘Is het nog ver?’

‘Ik weet een ven waar veel planten groeien die ik zoek’, antwoordt z’n vader.

‘Het is niet zo ver meer. Nog even doorzetten’. Samen lopen ze nu al een paar uren achtereen.

‘Ik hoor wat. Luister eens’, zegt Deddo opeens. Ze staan stil. Spitsen hun oren. Dichtbij hen is gekraak in de struiken. Een dier? Mensen?

Plotseling schrikt het tweetal hevig. Zware voetstappen komen op hen af.

Tussen de struiken lopen twee gestalten naar hen toe. Twee mannen. Wat zijn ze vreemd gekleed, vindt Deddo. Maar de kruidenzoeker ziet het meteen: twee soldaten uit het Romeinse leger. Beide dragen ze een wollen mantel tot aan de knieën, met een gesp op de rechterschouder vastgemaakt. Een brede gordel om hun middel, een kort zwaard in de schede. Op hun hoofd een helm. In de linkerhand een lang, gebogen schild en in hun rechter een werpspies met een lange, scherpe punt van ijzer.

De voorste soldaat beduidt hen stil te staan. Hij zegt iets tegen hen in een onverstaanbare taal. Maar de tweede man kent hun taal wel.

‘Wie zijn jullie? Wat doen jullie hier?’

‘Ik ben Abbo en dit is mijn zoon Deddo. Ik ben kruidenzoeker en op weg naar een plek waar ik mijn planten wil plukken’.

De soldaat is gerustgesteld en vertaalt Abbo 's antwoord voor zijn maat. Dan keert hij zich weer tot Abbo en Deddo: ' Jullie mogen voorlopig niet verder lopen. Straks passeert hier ons legioen. Een groot leger. Honderden manschappen. Wij verkennen de route. Ik ben een Bataaf en hoor bij het leger. Het zal wel uren duren voordat de colonne voorbij is. Eerst komen de ruiters, dan de infanterie te voet en dan nog onze achterhoede en de bagage. Misschien kunnen jullie beter teruggaan'.

'Mogen we ook naar het legioen kijken?', vraagt Deddo, die het allemaal heel spannend vindt.

De Bataaf lacht. 'Ze zullen jullie niets doen. Jullie zien er niet uit als gevaarlijke vijanden'. Na enig aarzelen stemt vader toe. Ook hij is toch wel nieuwsgierig naar het voorbijtrekkende legioen.

Als de beide verkenners verdergaan, klimmen vader en zoon een heuveltje op en wachten op het leger. Al gauw verschijnt de eerste afdeling. Deddo kijkt zijn ogen uit. Hij ziet de ruiters. Eén van hen draagt een vierkant vaandel. 'Kijk, Deddo, daar, de aquila'. Op een lange stok is de figuur van een adelaar te zien. 'Dat is de standaard van het leger', weet vader.

De soldaten marcheren hen in rijen voorbij. De zon schittert op hun helmen en op de metalen knoppen van hun schilden. Deddo is diep onder de indruk. Maar zijn vader kijkt omhoog naar de stand van de zon.

'Kom, jongen, we gaan naar huis. Het wordt nu te laat om nog verder te gaan'.

Het leger is nog niet helemaal voorbij wanneer vader en zoon teruggaan naar huis. ' Wat zal moeder opkijken, als ze alles hoort', zegt Deddo. 'Ze denkt vast dat je fantaseert', lacht vader.(AR)